

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *Ha Eötvös Károly élne*

Forrás:

Magyar Hírlap

Bp.

(Hely)

1918. IX. 7.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Ha Eötvös Károly élne.

Ha Eötvös élne, ott ülne minden este az Abbáziában, a kerek asztalnál és elmondaná nézeteit a háborúról és a háborúval járó dolgokról. Körülbelül következőképpen beszélne:

— Hindenburg! Hm, hát én csak azt mondom, az ősi magyar nép természete van benne. Ha egyszer beleakaszkodott a fránya franciába, angliusba, nem engedi, amíg csak ezusszal bírja. A fotografiára nem adok semmit. A magam szemével szeretném látni a koponyáját, magyar koponya az, akár a Wahrmann Móricé volt, pedig Wahrmann is másfajtájúnak vallotta magát. Aztán szeretném megszorítani a kezét, hallom, nem kedveli Wagnert. Irni nem tud, az igaz. De hát ki tud irni ma az egész földgolyóbison. Szépen irni, hogy lelke is legyen az irománynak, csak magyarul lehet és ugyan ki tud magyarul irni? Jósika Miklós még valahogy, de már Jókai iránt sulyos kifogásaim vannak. Már mint én? No, hát nem mondom. Timár Szaniszló öcsém megírta az első könyvemről a régi Egyetértésben, hogy a világirodalom legragyogóbb műve. Ennél csak egy ragyogóbb volt, az én második könyvem. De hát mire is kell Hindenburgnak az irás. A hadvezérnek az ágyu a pennája, a pergőtűz a porzója. Hogy mikor lesz vége ennek az istenverte háborúnak, hát majd vége lesz, akkor lesz vége, amikor már senki se fogja kérdezni, amikor mindenki elfeledkezik róla és amikor a hadvezérek azt fogják mondani, nem érdemes folytatni a háborút, az emberiség nem méltányolja és akkor a hadvezérek szépen köszönni fognak egymásnak.

— Istennek ajánlom, tisztelt ellenségvezér, bocsánat, ha alkalmatlankodtam.

— Örvendek, hogy volt szerencsém, — felel rá a másik, — ne tessék haragudni a szegényes ellátás miatt, de nálunk ilyen a nemzeti szokás.

Aztán megfordulnak, mindenki előparancsolja a maga katonabandáját, az elfujja a legszebb katonanótákat és haza, haza, megy mindenki hazafelé, Taliánországból is hazajönnek a somogyi fiuk. Azt mondom, Soma öcsém, a somogyi fiuk mind egy szálíg hazajönnek, mert aki úgy megszokta itthon a szalonnát, sonkát, kolbászt, az nem nyughatik idegen földben.

Hogy ez a hadikávét rossz? Rossz ám a fejed bubja. Ha kávé, akkor ez az igazi kávé. Mindig is idegen volt a sok Jáva, Sumatra, Cuba. Az igazi kávé árpából való. A magyar föld árpája. Azt nem lehet elrontani, akármit kever is bele a Marci öcsém. Aztán meg a honfoglaló Árpád ivott-e életében más kávé, mint hadikávét, mindig csak hadikávét ivott, amikor szép hazánkat szerezte nekünk, hozd csak ide Soma öcsém a könyvet, abba benne van, a Lexikonba' benne van az A betűnél, hogy Árpád apánk a nyeregből elővette a rostélost, megette, utána megivott egy bögre hadikávét, amit Töhötöm főzött egy nagy üstben és tovább indult, új megyéket foglalt el. Nincs benne a könyvben? Hát elég hiba, ha nincs benne.

Spórolni kell a villanynyal? Hát kinek minek az a sok villanylámpa? Ujságot akarok olvasni a kávéházban? Szamárság! Az ember a kávéházban ne olvasson ujságot, a kávéházban diskurálgassunk, ahhoz meg nem kell annyi cifra villanylámpa. Ujságot az ember reggel olvasson otthon. Vagy reggel se. Vagy egyáltalában ne olvasson. Mire az a sok ujságolvasás? Jó magyar könyvet olvasson az ember, ugy-e, Soma öcsém. Azt mondd, hogy

Utazás a Balaton körül a legjobb magyar könyv. Igazad van, Soma öcsém. Ezt sohase tudta volna úgy megírni az a furfangos Hindenburg, akár mennyi német észszel dicsekszik is.

B. J.